

невід'ємною частиною блага в суспільстві, те, чого так сильно потребує. Це своєрідна рівновага та баланс суспільних потреб і можливостей, де право іманентно передбачає справедливість, а справедливість має правову основу, тобто є реальною та захищеною правом. Звісно, право не забезпечує абсолютної справедливості, воно передбачає нерівність, але намагається звести її до мінімуму;

З) мудрість і мужність влади, здатної досягнути верховенство соціальної справедливості як правової цінності та морального імперативу, влади, яка з гідністю може усунути все хитке, досягнувши стану стабільності й впевненості, - ось що є душею істинної демократії.

Глушкова Г. В., курсант 1-го курсу
навчально-наукового інституту № 1
Національної академії внутрішніх
справ

Науковий керівник: доцент кафедри
юридичного документознавства
Національної академії внутрішніх
справ, кандидат філологічних наук
Усачова К. С.

ЕТИЧНИЙ АСПЕКТ ДВОМОВНОСТІ В УКРАЇНІ

На сьогодні проблема двомовності в Україні є як ніколи актуальною, адже тривале співіснування російської та української мов перебуває на вістрі багатьох соціальних і політичних суперечностей.

Білінгвізм та диглосія є історичним надбанням не лише нашої країни. Окрім України, яскравим представником країн білінгвів є Канада, що своїм прикладом вказує на позитивний аспект цього явища.

Мета розвідки полягає в розгляді впливу двомовності на культурно-національний розвиток українців.

Білінгвізм (двомовність) полягають у здатності людини вільно послуговуватися двома мовами для спілкування. Володіння двома чи більше мовами, підвищує етико-культурний рівень людини, тому є зв'язковою ланкою для розуміння одне одного.

Також, він несе у собі користь для розвитку мозку. Дослідження демонструють, що у людей, які володіють і активно користуються двома мовами, більш гнучке мислення, вище концентрація уваги, більш розвинені загальні мовні здібності, здатність до вирішення проблем. Для таких людей менш імовірним є розвиток хвороби Альцгеймера і старечої деменції.

Диглосія – це одночасне існування у суспільстві двох мов або двох форм однієї мови, які застосовуються в різних функціональних сферах. Для диглосії характерна ситуація незбалансованої двомовності, коли одна із мов виступає як «висока», інша – як «низька». Саме таке розділення мов якими користуються і є головною проблемою.

Встановлення «головної» мови є необхідним компонентом створення повноцінної держави, але приниження мов меншин стає причиною національного розгалуження. Історичний фактор став причиною такого становища української та російської мов на території України. Приєднання України до Росії 1654 року розпочало тісний українсько-російський мовний контакт. З того часу вплив однієї мови на іншу був нерівномірним. Також він зумовлений, передусім, наявністю різних і стильовими сфер проникнення однієї з цих мов в іншу, а також неоднаковим ступенем адаптацій взаємних запозичень.

Зазвичай функціонування і дистрибуцію української мови досліджують з двох перспектив: соціолінгвістичної та лінгвістичної.

За результатами діалектологічних досліджень територію країни ділять на різні діалекти, зони концентрації характерних мовних явищ. Діалекти в свою чергу також є результатом втручання однієї мови в іншу. З цього витікає, що такі мови, як російська, білоруська, польська, чеська, словацька, болгарська, литовська та інші, є джерелами української діалектної мови.

У соціальному аспекті вплив двомовності (та багатомовності) на українців є, але він навряд чи має тільки негативний характер. Основною проблемою вважають саме диглосію, спричинену історичними факторами. Декілька років тому така ситуація в Україні не викликала негативного сприйняття суспільства. На теперішній час, тільки згадування російської мови може викликати несхвалення.

Зменшення використання інших мов українцями, може призвести до соціальних проблем. Попри це, зменшення використання саме російської мови набирає стрімких обертів. За останні декілька років популярність на території України рідної мови зросла до 69 %, раніше цей показник не перевищував 50 %.

Для України двомовність є надзвичайно важливим вмінням, адже вона є багатонаціональною країною. Вміння розуміти опонента та розмовляти на з ним його мовою є проявом щонайменше поваги. Але збереження та використання своєї національної мови є головною умовою збереження своєї національної ідентичності та державного суверенітету України.

Єрмак В. В., курсант 1-го курсу
навчально-наукового інституту № 1
Національної академії внутрішніх
справ

Науковий керівник: доцент кафедри
філософії права та юридичної логіки,
кандидат філософських наук
Носенко О. В.

ТОТАЛІТАРНИЙ РЕЖИМ І ЙОГО ВИДИ

Тоталітаризм як вид політичного режиму протягом свого існування викликав значну увагу в наукових колах. Одні вважали його найбільшим лихом ХХ ст., яке призвело до масових людських жертв, інші знаходили в ньому панацею від усіх державних проблем, запоруку стабільності.

У вітчизняній та зарубіжній літературі є чимало періодичних видань, журналів, які піднімають проблематику тоталітарного режиму, проте, жодна з них не присвячена визначенню закономірностей появи і розвитку тоталітаризму, як феномену ХХ століття.

Тоталітаризм – форма державного правління, для якої характерний повний контроль держави над економічним, політичним, духовним життям суспільства і приватним життям людини. Термін «тоталітаризм» походить від латинських слів «totalitas» – повнота, і «totalis» – весь, цілий, повний, що означає повне підпорядкування державі, тобто «етатизация».